

НОВА БЪЛГАРИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И КНИЖЕВНОСТЪ.

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА ЕДНЪЖЪ ВЪ СЕДМИЦАТА: ВЪ ПЕТЪКЪ.

Плата за три мѣсеца 3 лева; за шестъ мѣсеца 6 лева; за година 12 лева; единъ брой 20 стотинки.

Всичко за в. „Нова България“ се отправя до Д. Георгиева, — Варна.

За обявления се плаща за първия път 10 стот. на реда, за слѣдующи-
тъ по 5 стот. за послѣдната страница, за първата двойно. Абонати и обяв-
ления се предплащатъ.

Отговоръ на Тронната Рѣчь.

На 19-и тогѡ Камарата е приела едногласно слѣдующий отговоръ на Тронната Рѣчь, който се и поднесълъ на Н. Ц. Височество Княза.

Ваше Височество!

Прѣдставителитѣ на Българския Народъ, свикани на рѣдовна сесия, слѣдъ толкова случки, които отечеството ни прѣживя, щастливи се считаме че можемъ да поднесемъ прѣдъ стѣнитѣ на Ваше Царско Височество чувствата на дълбока прѣданность и горѣща любовь, която народътъ питае къмъ своя любимъ Господарь. Не намираме думи за да изразимъ на Ваше Царско Височество признателността и благодарността на Бъл. народъ, за гдѣто благоволихте да приемете изборътъ като Князь на България и дойдохте въ новото си Отечество, да поемете браздитѣ на управлението, за да избавите страната отъ опаснитѣ на които бѣше изложена.

Ваше Височество!

Отъ Вашето възкачване на Българския прѣстолъ, порядока и безопасността въ тази страна сж напълно възстановени. Всичкитѣ Български граждани се предали на мирнитѣ си занятия и всѣкой, слѣдъ смутенитѣ и опасни врѣмена, като намира тишината и порядока, има надѣжда за едно щастливо и велико бъдеще.

Ваше Височество!

Съ едно живо удоволствие чухме думитѣ на Ваше Царско Височество относително симпатитѣ за Негово Импер. В. Султанътъ и други велики сили, къмъ България. Ний се надѣваме, че правителството, подъ Вашето мадро и високо управление, ще употреби всичкитѣ си усилия за увеличаване на тѣзи симпатии и запазване добри и приятелски сношения съ всичкитѣ сили.

Ваше Височество!

Любовта и прѣданността които народътъ и храбрата Българска войска храни къмъ Ваше Царско Височество се увеличаватъ всѣкий день и съставляватъ една гаранция за защитата на Българската корона, която носите съ достойство и блѣсъкъ. Народътъ нѣма да се спира прѣдъ никакви жертви, щомъ се касае за подържане дѣйствиата и узаятия

на храбриятъ си Суверенъ за щастие-то, величието и славата на нашето скъпо отечество, както и за запазване правата и интереситѣ му.

Ваше Височество!

Като съзнаваме напълно нуждата и важността за турение въ добъръ рѣдъ вътрѣшнитѣ работи на страната, ний ще разискваме внимателно всичкитѣ законопроекти и предложения, които княжеското правителство ще прѣдстави на Народното Събрание и ний ще направимъ всичко зависящо отъ насъ за запазване интереситѣ на страната.

Да живѣе Негово Царско Височество **ФЕРДИНАНДЪ I-й** князь Българский!

И така, Народнитѣ Прѣдставители, въ името на цѣлий български народъ, отговорихъ на Тронната Рѣчь на Н. Ц. Височество. Както трѣбваше да очаква всѣки честенъ и патриотъ Българинъ, тоя отговоръ напълно изразява чувствата и желанията на народа ни.

Н. Ц. Височество напълно заслужи искренната прѣданность и безгранична любовь на привнателний си народъ. Въ най тѣжкитѣ минути на кризата; въ най опаснитѣ врѣмена, когато цѣлъ свѣтъ мислеше, че се приближава послѣдний часъ на българската независимостъ; когато всички свободолюбиви мъже и народи трѣперяхъ за нашата съдба и вече виждахъ да се прѣкъсва косъмътъ на Дамокловия мечъ; когато никой не вѣрваше, че ще се намѣри чловѣкъ, който да приеме изборътъ на незаконно прогласеното В. Н. Събрание, и поеме управлението на държавата ни, безъ съгласието на руското правителство; когато, казваме, всички ниски и подли срѣдства бѣхъ турени въ ходъ, за да се произведе бунтъ, мѣждуособие и анархия въ отечеството ни, — въ тия, именно, критически минути, нашия Държавенъ Глава прие поканата на бъл. народъ, и безъ да обръща внимание на опаснитѣ и тъмната неизвѣстность, той гордо и рѣшително дойде въ отечеството ни и пое браздитѣ на управлението. Тѣзи негова рѣшителность и самопожертвование бѣ дѣло геройско. Дохожданието на Н. Ц. В. въ отечеството ни има за България сжщата важность и значение,

както и побѣдитѣ на бившия ни храбрь Князь при Сливница и Пиротъ. Прочее, нашия любимъ Господарь, Фердинандъ I, заслужа всички уваженне и честь, — и първата негова рѣшителна, далновидна и долблѣстна постѣпка дава ни силна надѣжда, че той и въ бъдеще ще води тѣй смѣло и разумно парода ни къмъ напредѣетъ, славата и величието!

К.

Прѣобразования по администрацията.

Нѣма съмнѣние, че младата ни държава има голѣма нужда отъ прѣобразования, по всичкитѣ клонове на управлението. Прѣвъ първата епоха на държавний ни животъ, силитѣ и знанията на нашитѣ по-прѣдни и способни водители, администратори или прѣдставители се изноряваха и употребляваха за постиганне на разни егостически и партизански цѣли, — та неоставаше врѣме, серпозно да се занимаятъ съ доброто урѣждане на отечеството ни. Многогодишнитѣ лутания и опити, недостатъкѣтъ на добръ обмислени и полѣзни закони, мислимъ, да сж свѣстли и увѣрили вече повечето отъ нашитѣ видни и способни законодатели, че щастие на народитѣ не се постига съ неравбрани партизанства, основани повечето на лични симпатии и вигоди, а чрѣвъ въвежданieto на добръ обсъдени, и съгласно нуждитѣ и развитието на народа, закони. До сега доста закони сж изработвани, нѣ малко отъ тѣхъ сж се указали напълно приспособими и ползотворни. Причинитѣ за тая несполука сж много; ний ще спомнимъ само по-важнитѣ.

Когато се приготвятъ нѣкои закони за разглѣждане и приеманне отъ законодателното ни тѣло, тѣ прѣдварително сж държатъ въ тайна, та, по тоя начинъ не се доставя възможность, не само да се подложатъ на строга и разумна критика, отъ страна на вѣщитѣ ни и опитни писатели, а, което е най-важното, не се дава необходимото за това врѣме, щото, Народнитѣ Прѣдставители да могатъ съ всичката серпозность на дѣлото да се занимаятъ и изучатъ прѣдварително всички ония законопроекти, които ще имъ се внесжтъ на разглѣждане въ камарата. Когато нѣкои таква зако-

непроекти се внесатъ, назначенитѣ специални комисии, само въ нѣколко засѣдания, безъ да се занимаютъ съ подробното имъ изучаване, съставятъ докладъ, за нѣкои и други промѣнения. А, когато се внесатъ на разглеждане въ камарата, много отъ прѣдставителитѣ, — не по убѣждения и съзнаване важността на дѣлото, — приематъ закона или ва хатъръ на Министра, или пъкъ по причина, че не могатъ да възравятъ нѣщо, понеже прѣдварително не сж се занимавали и изучавали прѣдмѣтний законопроектъ.

По тоя начинъ на дѣйствиe, много закони сж се прокарали и утвърдили, нѣ малко отъ тѣхъ сж принасяли ожидаемата полза за населението.

Горчивитѣ до сега опити, трѣба да се убѣдили всички разумни граждани, че нашата сила, нашето окръпване, процъвтыване и напредѣкъ, — че нашата свобода и не зависимость зависятъ най вече отъ доброто устройство на държавата ни. Като се признае това за необходима истина, а още по-вече въ днешното врѣме, когато очитѣ на цѣль свѣтъ, на всички образовани народи, сж обърнати къмъ нашето отечество; когато всички учени и дѣловидни политици и дипломати постоянно ни напомнятъ, че разрѣшението на българскиятъ въпросъ зависи отъ благо разумието и благоустройството на страната, че порѣдѣкътъ и тишината, справедливостта и точното приложение както на основния, тъй и на другитѣ ни закони е първото условие за укрѣпване на държавата ни, — то, мислимъ, че е настанало врѣмето, щото сериозно да се завѣме нашата камара, заедно съ правителството ни, за въвеждане на нужднитѣ прѣобразования, по всичкитѣ клонве на управлението.

Ний ще посочимъ на нѣкои прѣобразования, които трѣба да се направятъ по администрацията.

Не ще доказателства, че администрацията е най-важний клонъ отъ управлението, и че, слѣдователно, отъ нейнитѣ прѣдставители и дѣятели твърдѣ много зависи свободата, честта и имота на населението.

(Слѣдва).

ВЪТРЕШЕНЪ ОТДѢЛЪ. ПО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

16 Окт. Избрана комисия за отговоръ на Тронното Слово. Тя състои отъ г-да Ив. Халачовъ, Д-ръ Мирковичъ, Д. Грековъ, Д-ръ Золотовичъ, Д. Мантовъ, Я. Матакиевъ и Д. Петковъ.

Сжщиятъ день избрана 25 члена комисия за провѣрка въ петъ секции изборитѣ на г-да народнитѣ Прѣдставители. Въ нея влиза и г. К. Меразчиевъ, Варненский депутатъ.

19 Окт. Г-да Представителитѣ, българи и турци, които не сж се намѣрили въ 1-то засѣдание да се закъляжтъ за вѣрность на *Негово Царско Височество* и на Конституцията, положили днесъ тая кѣтва, освѣнъ г. д-ръ М. Пачевъ, който измѣзълъ отъ Събранието. — Доложенъ проекта за отговоръ на Тронното Слово, който, слѣдъ разискванието отдѣлъ по отдѣлъ, приелъ се едногласно съ възклицания. — Избрана комисия отъ 20 прѣдставители, за изучаване и докладване прошенията до Народното Събрание. — Докладвани и утвърдени изборитѣ на прѣдставителитѣ отъ Т.-Пазарджикската, Панагюрската, Пещерската, Старо-Загорската, Казанлъжската, Търново-Сейменската, Ново-Загорската и Чирпанската околии. Изборитѣ въ Ихтиманската околия оставени не утвърдени

за по-пълно изучаване правилността имъ. — Избрана комисия отъ 5 члена за прѣгледване вътрѣшний правилникъ, изработенъ отъ IV-то Народно Събрание.

21-й Октомврий. Подписанъ приетий въ третето засѣдание отговоръ на Тронното Слово. — Избрана 15-членна депутация, която, заедно съ бюрото на Събранието, да поднесе Отговора (адреса) на Негово Царско Височество. Въ тая депутация влиза и г. Ст. Паница, Варненский народенъ прѣдставитель. — Докладвани изборитѣ на нѣколко околии; всички утвърдени, освѣнъ Царибродскитѣ, които сж кассирани, защото се доказало, че станжли незаконно.

„Свобода,“ отъ която взехме горнитѣ свѣдѣния, съобщава, че на дадената вечеря на 18 того отъ Негово Царско Височество въ честь на бюрото на Събранието, Господаря-Князя напилъ слѣдната здравица: „Чувствата, които г-да народнитѣ прѣдставители ми изказахъ при отворянието на Народното Събрание, даватъ ми пълна вѣра и залогъ да мисля, че българската корона ще бжде запазена съ най-голямъ патриотизмъ.“

Отворената въ началото на тая година въ Варна *Градско-Общинска Библиотека*, за която, споредъ закона за градскитѣ общини, Варненский Градско-Общинский Съвѣтъ има въ бюджета си за 1887 предвидени 2000 лева, отъ день на день се посѣщава отъ повече читатели, и все повече и повече книги взематъ отъ нея гражданитѣ дома си за четение, съгласно съ правилника на Библиотеката. Ето защо съ удоволствие чухме, гдѣто г. Кмета ни тѣзи дни цѣль да се

ПОДЛИСТНИКЪ.

МАРЦЕЛА.

РАЗКАЗЪ ЗА ЩАСТИЕТО
отъ

ЗАХЕРЪ МАЗОХА.

ПРЕВОДЪ ОТЪ РУССКИ.

(Продължение отъ 1-й брой).

И едвамъ обрнѣлъ своя си конь, дърветата весело зашумѣли и си навождали върховетѣ, свѣкашъ че ли радостно го поздравлявали, а слѣдъ тѣхъ и птицитѣ зацъркали и заскачали по клончетата; и сторило му се, като че ли гората му говори: ти добръ направил, че се върнѣ. А когато доближилъ до бащината си къща, той видѣлъ на прага една хубава жена съ златна коса и съ хурка въ рѣка, а при нея котка, която се грѣяла на слънце, и сжщо държала между краката си хурка. И попиталъ хубавицата жена: коя си ти, мила моя? — Тя го погледнѣла съ своитѣ голѣми искренни очи и съ усмивка му отговорила: азъ съмъ Щастието.

— Чудна приказка! — извикахъ азъ.

— И азъ си я наумихъ, кога стояхъ при краката на една прекрасна господжа, продължи графа, — и изведижжъ осѣтихъ такава голѣмо стрѣмление къмъ дома си, щото право отъ пригрѣдитѣ на любезната си сѣдижжъ на корабъ и само тогазъ се успокоихъ, когато видѣхъ нашата дървена камбанария съ нейний руский кръстъ, когато старий Хенрихъ, съ растреперяни рѣцѣ ми помогнѣ да слѣзжъ отъ колата, и когато баща ми, който отъ радостъ се сбърка, по-напредъ важно си издигнѣ шапката, като че ли се здрависва съ непознатъ чловѣкъ, а послѣ съ слъзи на очи се хвърли на шията ми. Въ моето отсъствие у насъ много се измѣнило. Майка ни умрѣла, къщата ни опустѣла, а домакинството страшно се разсипало; но азъ бѣхъ у дома и нѣкакъвъ вътрѣшенъ гласъ ми говоряше, че тукъ азъ ще намѣря добротестината си. Азъ сериозно поговорихъ съ баща си, закачихъ честта му, и той ми предаде всичко въ рѣцѣтъ. Азъ се заровихъ въ мошната ни, като борсукъ въ дупката си; не се виждахъ нито съ роднитѣ си, нито съ приятелитѣ си и съсѣдитѣ си; не съмъ ходилъ даже при старата си кърмач-

ка, която живѣе въ Цолободѣ, татѣкъ задъ гората. Азъ потѣпкахъ въ себе си всѣкаква сантименталность, всѣкакво чувство и взехъ да прекарвамъ идиллический животъ. Мошната на баща ми, освѣнъ това, гдѣто бѣше развалена, но бѣше отрупана съ голѣми дългове; азъ се рѣшихъ да я понаредя, ако и да се струваше това невъзможно на всички околни люди. Азъ можихъ да сторя това безъ никаква външна помощъ — само съ собственната сила на волята ми. Най-доброто въ това не бѣше сполуката, а довѣрието което спечелихъ къмъ волята си. Тая ми воля не се намали никакъ отъ голѣмитѣ ми загуби и всевъзможни старания. Баща ми бѣше свѣдѣтель, какъ всичко трѣгнѣ на добръ, и умрѣ преди половина година. Отъ тогава азъ живѣя самичккъ съ нашия седемдесетъ-годишенъ Хенрихъ, но, увѣренъ съмъ, че не ще останж самичккъ. Всѣкий вечеръ, като се връщамъ у дома отъ полето изгорѣлъ отъ слънцето, мене все ми се струва, че хубава жена съ голѣми искренни очи сѣди на прага на къщата ми; но до сега все още я нѣма, и никой не ме посрѣща, освѣнъ старето ми ловецко куче, кое то захваща да маха опашката си, да лаещомъ чуче стѣпкитѣ ми. (Слѣдва).

распореди за назначение една тричленна комиссия отъ свѣдущи лица, за да му представятъ списъкъ на онѣзи книги, които ще бжде полезно да се набавятъ съ остатъцитѣ на отпустяжтѣ отъ Градско-Общинскій Сѣвътъ за текущата година кредитъ, горнитѣ 2000 лева, отъ които повечето още не били израсходвани.

Съ разрѣшение отъ надлѣжното Министерство и подъ гаранцията на Варненското Градско-Общинско Управление, комиссията за направата въ Варна Българската Съборна Черкова, ще изваде тѣзи дни втора благотворителна лотария. Тая лотария ще състои отъ 7,000 билета, всѣкий по четире лева. Ще спечелятъ само двѣ нумера, но значителни печалби. Слѣдъ приготвянето билетитѣ ще се повърнемъ отново за тая лотария.

„Добруджа“.

Види се, че нѣкои хора глѣдатъ на книжнината ни като на нива или лозе, та излизатъ съ всѣкакви боклуци да я наторяватъ. Подобенъ приносъ виждаме да се явява изъ г. Добричъ тия дни.

Излѣзълъ е единъ листъ за политика и наука (!) съ име „Добруджа“.

То се е бивало, ама до тоя халъ глупавъ и неграмотенъ листъ не се е явявалъ. Бѣднитѣ редактори незнаятъ и правилно да напишатъ името на вѣстникътъ си, та вмѣсто „Добруджа“ — „Добруджа“ пишатъ. Тѣ нѣматъ хаберъ, че въ старобългарската писменность сѣществувала буквата џ, която е замѣнена сега съ буквитѣ дж.

Въ вѣстника списвачитѣ се подписватъ съ разни титли: *гринда-цифра, цифра, длинний*, „Немо“ и пр. аноними, сѣщо като хайдути, които зематъ паспорти съ чюждо име, да не ги хванатъ за известни злодѣяния. И дѣйствително, тѣй е и съ тия хора. Ний вземъ, че *гринда-цифра* е именуемий Високовъ, писарь въ г. Добричъ, за миналото на когото се носятъ твърдѣ неприятни слухове изъ Тулча, а сега — ще брани Добруджа!

Най-смѣлното е, че тоя листъ се обявява за правителственъ, а въ сѣщото време той псува на лѣво и дѣсно двама висши правителствени чиновници, именно Г-на Козарева, Директоръ на тукашната Държавна гимназия, защото живѣялъ въ гимназията, когато ний знаемъ, че Министерството е рѣшило Г-нъ Директора да живѣе тамъ, въ интереса на учебното дѣло. Второ напада прѣдсѣдателя на мѣстний Окр. Съдъ, Г-на Кр. Мирский, когото най-пъклено и безъ основание клевети, когато неговата дѣятелность въ полза на обществото е всеизвѣстна.

Слѣдъ това, въ научния отдѣлъ помѣнатий листъ расправа за нѣкакви Гунчевци, какъ сѣ станали чиновници!!! . . .

Ний съжеляваме особено Добруджанци, които приематъ тоя пасквилъ, редактиранъ отъ хора съ нравственъ и мораленъ упадѣкъ, който тѣ сами доказаха още въ първий брой на листътъ си.

За *Гринда-Цифра* ний можемъ да говоримъ съ официални документи за „честното“ му даскалувание и пр.; познаваме и „Немо“-то, и *длинний*, и много лесно бихме накарали „Немо“-то да продума, и *длинний* да се посниши, като чиновникъ, нѣ за сега замълчаваме, като не желаемъ да се занимава листътъ ни съ лични расправи, освѣнъ въ крайна обща нужда и прѣдизвикване.

Прошението, което по-долу ще срѣщнатъ читателитѣ ни е подадено на V-то обикновен. Нар. Събрание отъ бѣлото духовенство на Варненската епархия, съ което тѣ молятъ или приспособлението напълно Екзархийскій Уставъ, или по който и да билъ начинъ да се подобри тѣхното незавидно състояние. Това прошение, подписано отъ 20 священника, се поднесло на единъ тукашенъ священникъ, отъ уважение достолѣнието на печата, имѣто на когото не ще спомѣнемъ тукъ, а той си е позволилъ да изхули инициаторитѣ на туй прошение, като намѣрилъ въ него нѣщо ужъ докѣчително-за своето висше духовно началство. Отъ съдържанието на прошението се ясно вижда по какви съображения е направилъ това негова *благословѣна* милость.

Ето и прошението:

До Господа Прѣдставителитѣ на V-то обикновенно Нар. Събрание.

Г-да Прѣдставители,

Неописуемитѣ мъжи и неволи, които прекара отечеството ни тая година, колкото тѣжаха на другитѣ классове изъ народа, на търговци, чиновници или учители, смѣемъ да кажемъ, че двойно дотѣгвѣха на свѣщенниците — бѣлото духовенство; защото току що бѣше се повдигналъ въ IV обикн. Нар. Събрание свещнич. въпросъ, *за по-добрене крайнонесносното положение на свещеницитѣ*, тогавашний Прѣдсѣд. на Министерскій сѣвътъ съ надуги обѣщания само го отлага, до гдѣто наставаха критическитѣ врѣмена на отечеството ни: война съ Сърбия и пр. и пр. Въ всички метезания на отечеството ни, отъ външни и вжтрѣшни врагове, ний свѣщенниците се подвизавахме като истински синове на България, и въ рѣдоветѣ на воющитѣ братия срѣщу външнитѣ нападатели и съ тия срѣщу вжтрѣшнитѣ, къмъ които, за жалость, имаше присѣдинени отъ нѣкои наши началници.

Ний, Господа Прѣдставители, оставени презъ тия врѣмена безъ никакъвъ приходъ, излагахме челядѣта си на гладъ и всякакви страдания, безъ да се съблазимъ отъ богатитѣ обѣщания на народнитѣ предатели, и ни дума не казахме за страданията си, при общата народна болка, съ единствено молитвувание за да се спаси майка България и да видимъ върховното народно началство — Народното Събрание, пакъ събрано въ священната сграда на законодателното мѣсто.

Слава Богу, ний дочекахме тоя славенъ день, и дохождаме прѣдъ Вази, Господа Прѣдставители, да Ви помолимъ, да земите на първо мѣсто свещеническия въпросъ; да се гуди въ пълна сила Екзархийскій Уставъ, или да се изработи новъ, въ който да се предвиди едно възнаграждение на свещеницитѣ, като на народнитѣ учители, за да се премахне обичая, чрѣвъ който се представя свещенството съ просяшка торба и пр., което унижава религията, а пѣкъ не може и да даде еажщний хлѣбъ на свещеницитѣ.

гр. Варна, 24 Окт. 1887 г.

(Слѣдватъ подписитѣ на 20 свещ.)

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

На 24 того комиссията за външнитѣ дѣла на Унгарската Делегация е държала засѣдание. Приело се е предложението на докладчика Г. Макс. Фалка, чрезъ което Делегацията обявява, че одобрява външната политика на графа Калноки, общий министръ на Австрия и Унгария. Графъ Апони, началника на умѣренната унгарска оппозиция, въ името на своитѣ политически приятели е сѣщо одобрилъ предложението. Въ това засѣдание била защитявана България отъ Руссия твърдѣ енергично. Докладчика Г. Макс. Фалкъ, между друго, казалъ: Кауларсъ не се върнѣ вече, за Мингрелийскій принцъ вече не се говори, и Ерпротовата миссия е изоставена. Българитѣ си избраха княва свободно и законно. Графъ Андраши съ удоволствие приелъ предложението на докладчика, и прибавилъ, че е твърдѣ многоцѣнно, гдѣто Италия влѣве въ сѣюза (лигата) на централнитѣ сили. Мира на Европа изисква едно окончателно рѣшение на Българскій въпросъ, за да не се продължава въоръженый миръ. Избора на Българскій князь е законенъ (идеята за кандидатура, предложена отъ една сила не е основана на трактатитѣ) и трѣба да се признае тоя изборъ, защото забавянето одързостява враговетѣ на България. Графъ Калноки: Нѣкои случки не оставиха да се развие положението, но патриотизма и довѣрието на Българитѣ се укрѣпи. Опасността за чужда намѣся въ България се премахна и ще бжде премахната, можемъ да се надѣемъ, за всѣкога. Кобургскій князь не бѣше кандидатъ на Австро-

Унгария: той биле избран като кандидат на България, и туй продължава Австро-Унгарски канцлер, е много по-добро за България. Ний припознаваме напълно правото на Българският народ за избора на княза си, защото не е наша работа да разглеждаме, какъ се е съставило Народното Събрание. Мъчно е да се отговори, какво смѣтаме да правимъ за напредъ. Ний сърдечно поддържаме интереситъ на балканскитъ народи, и се мъчимъ, щото и другитъ сили да станатъ приятели на тѣзи народи.

Графъ Андраши наумилъ, че въ чл. 3 на Берлинскитъ трактатъ думитъ „съгласие на силитъ“ сж турени, за да се разбира, че Турция, като мюсюлманска сила, не може да одобрява само избора на князъ за християнската държава, а одобрението на Турция се е разбирало като потвърждаване, но безъ да се разбира, че не може княза да занеме трона си безъ туй одобрение. Берлинскитъ конгресъ искаше, казва графъ Андраши, да унгоризира самостоятелността на България, а не да ограничи свободата на избора. Колкото за войната, тя не е въ интереса на Россия, но пакъ въ интереса ни е, казва графъ Андраши, да глѣдаме да сме въ добри отношения съ Россия.

Графъ Антони сподѣля мнѣнието на графа Андраши, да се припознае Княза за законно избранъ отъ Българитъ. И той желае добри отношения съ Россия, но не трѣба да жертвуваме програмата си. *Графъ Калноки* сподѣля тоя възгледъ. Ний глѣдаме да си бъдемъ всекога приятели и съ Россия, но туй не значк изменение въ нашата политика. Слѣдъ такъвизъ ясни декларации е прието *единодушно* предложението на докладчика, че се одобрява политиката на Австро-Унгарски кабинетъ и се изказва признателностъ къмъ графа Калноки.

Въ словото си до председателитъ на Австрийската и Унгарска делегации Императора Францъ Иосефъ по нашитъ работи е казалъ слѣдното: „Българскиятъ въпросъ още не е свършенъ, но азъ твърдо се надѣя, че тоя въпросъ ще си запази и въ бъдеще мѣстни си характеръ и ще бѣде разрѣшенъ окончателно по начинъ, който ще да постави приемливитъ български желания да се изпълнятъ въ съгласие съ договоритъ и Европейскитъ интереси.

Султана останалъ доволенъ отъ разговора на Бисмарка съ Криспи, който опредѣлялъ цѣлостта на Оттоманската Империя като основа на бъдещитъ съглашения. Не по-малко доволенъ останалъ Бисмаркъ отъ свидѣанието му съ Криспи, който, освѣнъ ласкавото писмо, съ което го поканилъ, Бисмаркъ билъ приетъ отъ послѣдний многорадушно, като замѣстникъ на Гирса за мира въ Европа.

Редакторъ-Отговорникъ Д. Георгиевъ.

Германскиятъ прѣстолонаслѣдникъ билъ още въ Бавено, гдѣто здравито му се е поправило. По случай на рожденний му день, направено му било голѣмо изявление на преданность и приелъ множество поздравителни телеграмми.

Генералъ Буланже стои още за прѣтъ, споредъ приказа на Французскиятъ военний министръ, за издържанне едномѣсечний си дисциплинаренъ арестъ. Въ неговитъ привърженици въ Парижъ продължаватъ да обвиняватъ министра за омразата му къмъ осѣдени отъ него генералъ.

Една Мохамеданска депутация била приета отъ Австро-унгарски Императоръ, да му благодари за покровителството на мюсюлманитъ въ Босна. Францъ Иосифъ, въ отговоръ на рѣчта на председателя на тая депутация казалъ, че той никога нѣма да прави разлика между различнитъ вѣроисповѣдания у държавата му.

Кралица Наталия, която пътува подъ името Таковска княгиня, пригружена отъ наслѣдника на Кралъ Милана, щѣла да пристой нѣколко време въ Венеция.

Думи на Криспи за Абисиния: „Нѣмаме, нито сме имали нѣкога на умъ да завладѣемъ Абисиния, нѣ не разбираме за туй да останемъ въ бездѣйствие, което може да бѣде опасно отъ дѣйствие. Нашата цѣль е да уягчимъ името на Италия въ Африка и да научимъ варваритъ да познаватъ силата ни. Италия е единъ великъ народъ, и трѣба единъ идеалъ на великитъ народи.“

Бюджета на Унгария за 1888 ще се въскачва въ расхода на 345,337,108 фиорина, а въ прих. — на 326,641,987 фиорина. И тѣй дефицита ще е 18,395,121 фиорина.

Една господжа, на име Леони Рюбсаменъ е завѣщала всичкий си имотъ, около 300,000 лева за благотворителни учреждения въ Страсбургъ.

РАЗНИ

Споредъ пресмѣтваннето на много французски, нѣмски и английски учени, момци на 25 до 45 години умираатъ 28 на 100, а женени мъже отъ същата възраст умираатъ само 18 на 100. Отъ ожененитъ мъже достигатъ до 42-годишна възраст 78 души, а отъ момцитъ — само 40. До 60-та година оставатъ живи отъ ожененитъ 48 на 100, а отъ момцитъ — само 22. До 80 пѣтъ годишна възраст достигатъ 9 оженени, а само три момъка! У женитъ тѣзи различия сж още по-голѣми. Изобщо малко момци достигатъ до старостъ. Пресмѣтнато е още, че отъ 100 самоубий-

ци 67 сж оженени хора, а отъ 100 престъпници 62 неженени.

Споредъ едни статистика отъ поминжлата година, Франция искарама: *възлени* платове за около 400 милиона лева, отъ които вълната струвала 230 милиона, а работата 170; *памучни* — за 600 милиона, отъ които памука 119, а работата 490, и *копринени* — за 120 милиона лева, отъ които коприната струвала 80, а изработванието ѝ 60 милиона. — Същата година Франция изнесла разни стоки за 800 милиона (само отъ продадено вънъ отъ Франция вино, влѣзли въ Франция 69 милиона) лева. Три четвърти отъ стокитъ си Франция изнася по море, а именно съ 4300 свои корита (кораби и вапори) и около 5000 чужди.

Варненската Окр. Постоянна Комиссия е касарала градско-общинскитъ избори станали на 4-й Окт. т. г., като ги намѣрила незаконни.

Книжовно извѣстие.

Въ книжарницата на Г-на Касжрова, въ София, се намиратъ за продажъ освѣнъ други наши книги и новата:

„Дѣтинска мъдростъ“, ръководство приглѣдано и наградено отъ Министерството, за въспитание и обучение дѣца отъ 1 до 7 години. Съ 532 фигури, по Фребеля.

То е необходимо нужно за учителки и учители, които искатъ да се приготвятъ за преподаватели въ „Дѣтински градини“ (забавачници), за които училища нѣмаме работници и ще се плащатъ най-добрѣ. Нужно е и за учителствующитъ въ първитъ отдѣления, които ще се преобразуватъ по системата на Фребеля, спорѣдъ която е наредено и ръководството.

За въ бъдеще, ръководството „Дѣтинска мъдростъ“ ще се намира само у книжарницата на Г. Касжрова въ София и у мене.

Заблѣвка. Въ скоро време ще прибереме книгитъ си отъ тия книжари, които не ни даватъ смѣтка и ще ги внесеме се у помѣнатата почетна книжарница.

Варна, 29 Октомври 1887 г.
1—3 Никола Живновъ.

Умоляваме всички приятели-абонати, на които испратихме първий брой и съ тая поща вторий на вѣстника си „Нова България“, да побързатъ и ни внесатъ въ прѣдплата абонаментъ за три мѣсеци, защото безъ пари, нищо не върви.

Редакцията.

Погрѣшка. Въ първия брой на вѣстника ни, 1-ва статия, се е пропуснала една типографическа погрѣшка: намѣсто 1876 год. непечатано е 1886 год.

Печати. Хр. Н. Войниковъ, — Варна.